

MIKA KOMULAINEN

SALLAN SALAKALASTAJAT

Sallan salakalastajat

Mika Komulainen

Sallan salakalastajat

Ensimmäinen painos

© Mika Komulainen 2022

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6868-6

1.

Hopeanharmaa pick up-auto kurvasi vauhdilla vihreän omakotitalon pihaan. Rönkkö seisoj pienen puutalonsa edessä kädessään uistinpakki ja toisessa olutpullo.

Maljanen rullasi auton ikkunan auki.

- Tullaanhan sieltä. Terve vuan... Tulit sitten sieltä korvesta eli Salosta. Monenko jäniksen piälle ajoit tullessas, kyseli Rönkkö ja yritti näytellä selvempää mitä olikaan. Elettiin loppukesää, ilma ennusteli viileydellään tulevaa syksyä.

Kaverukset olivat lähdössä pohjoisen reissulle.

- Se on sitten minun näköjään ajettava Sallaan asti.

Olisit nyt perkele pysyny alkumatkan selviltä päin.

Minä oon jo hirveen matkan ajanu... No, arvasinhan että kännissä pyörit, Maljanen sanoi ja nousi autosta, stereot soitti Abbaa.

- Itehän tuota lupasit ajella. Etkö muista kun sovittiin siellä...

- No ajan, ajan. Saat sitten ajella takasin. Laita ne kamas sinne lavalle ni lähetään. Keretään perille ennen pimeää.

- Vehkeet onniin ootellu tuossa rappusilla jo par tuntia, heräsin jo kolomelta. Etkö ies malta kahvia hörpätä. Eehän tässä niin hirvee hoppu.
- Kyytiin vaan ja äkkiä. Minä ajan nyt enkä melkein, Maljanen huusi Rönkkölle, joka hörppäsi pulloaan tyhjäksi. Sitten hän alkoi kantaa kampeitaan kyytiin ja niitähän riitti. Oli virveliä, perhovehkeitä ja verkkoja. Vaatteita, kenkiä monenlaisia. Ruokaakin Rönkkö kantoi lavalle kuin oltaisiiin menossa pidemmällekin reissulle. Viinaa ja olutta isommallekin porukalle.
- Vesiä ee sitten sinne kannella. Oluet ryystetään jo matkalla. Tai siis minä ryystän, oli Rönkkö tuumannut jo puhelimessa.
- Minnekkä pakkasit pommit. Onhan ne varmasti mukana, Rönkkö kyseli ja huomasi sitten ison puulaatikon, jonka kyljessä varoitettiin räjähtävistä aineista.
- Siinähän niitä, räjähteitä... Maljanen sanoi.

Maljanen ja Rönkkö tunsivat toisensa jo opiskelija-ajoilta. Lappeenrannassa tekua käytiin. Vaikka Maljanen jättikin sen kesken, hän suoritti loput tentit myöhemmin Tampereella. Rönkkö sai teknikon paperit vähän liiankin helpolla, sillä poissaoloja kertyi paljon lukuisten krapulapäivien takia. Nuorelle maalaispojalle Lappeenrannan kaupunki tarjosi erilaisia houkutuksia vapaaseen elämänmenoon ja lukuhaluut karisivat sitä mukaa, kun hän oppi tuntemaan kaupungin kapakoita ja totutteli

itsenäisempään elämään. Maljanen hankki kesken jääneen koulun jälkeen itselleen panostajan paperit ja pääsi sitten melkein heti Hakalle panostajaksi, louhimaan kallioita teiden teiltä ja tulevien rakennusten alta. Dynamiittipötköjä hän räjäytteli Hakan leivissä jo neljättä vuotta, kun taas Rönkkö yritti pärjäällä työttömänä, mitä nyt välillä teki sekalaisia lyhyitä hommia leipänsä eteen. Molempia kiinnosti kalastus, Rönkköä varsinkin.

Lämmin kesä. Mikäpä sen mukavampaa kuin kierrellä lähiseudun vesistöjä. Veneellä uistinta järeällä vetäen tai rannalta käsin koskilla perhoa tai vaappua uittaen. Haukea ja ahventa hän enimmäkseen sai, arvokaloja harvemmin. Tällä reissulla jätettäisiin jäähyväiset kesälle, elettiin syyskuun alkua.

- Ei sitten mene tällä reissulla pili pattaan, Rönkkö sanoi ja taputteli auton lavalla olevaa Maljasen työpaikalta otettua puulaatikkoa.

- Pane, pane jo äkkiä se piiloon, perkele. Naapuris soittaa vielä hätäpäissään jeparit, Maljanen sanoi. Rönkkö peitteli laatikon pussittomalla makuupussillaan ja nappasi Koskenkorvapullon kassistaan. Laitettuaan pressun lavan päälle, hän kapusi autoon. Siitä lähdettiin ajelemaan. Sonkajärven kylän läpi ajaessa, Rönkkö heilautteli kättään muutamille tutuilleen.

- Seuraava pysähdys Kajaanissa. Minä käyn siellä viinakaupassa, Maljanen sanoi.

He kääntyivät Sonkajärven kylältä viitostielle vievälle tielle. Syyskuu, pian luonto nukahtaa. Silti metsien puut

ja pensaat jaksoivat vielä pitää kiinni ruskan
värittämistä lehdistään.

Maljanen ajatteli, että mitähän tästäkin reissusta tulee.
Viinan kanssa läträilyä olisi ainakin riittävästi luvassa.
Sukevan Kesoililla tankattiin. Rönkkö kävi kusella ja
osti molemmille lihapiirakat matkalla purtaviksi.

- Keitä sukulaesia sinne teijjän mökille oikeen tulloo.
Ihanko naesiakin, Rönkkö kysyi kun lähdettiin taas
liikkeellä.

- Ei sinne naisia tule, jos ei Maikkia lueta semmoseks.
Se on enon tyttö, reilu kakskymppinen. Sinne tulee
eno ja sen kaveri ja sitten se Maikki. Nehän melkein
asuu siellä. Harva se viikonloppu siellä
majailevat ...Tai siis ne asuu Enontekiössä. Se enon
kaveri, Kaaleppi, asustelee myös jossain siellä
ylempänä, käsivarren tienoilla. Maikkikin on kuule
innokas kalastaja. Paljo saanu Naruskasta kaloja,
Maljanen sanoi ja sytytti tupakan.
Rönkkö aukaisi sivuikkunan, ei voinut sietää tupakan
savua.

- Maikki on sitten mulle varattu. Sinä Malja saat ehtiä
naeset Sallan kapakasta.

- En kai minä nyt serkkuun... Eikä se tuommosen
renttaalin remmiin lähe, nuori tytön hupakko. Jos sitä
yrittelet, niin ilman jäät. Kato, sitähän tullaan jo
Kajaaniin. Onnes ei ollu tutkia matkalla. Kolme
varttia Sonkajärveltä, ei huano. Käydään vain Alkossa

ja jatketaan sitten heti Kuusamoon päin.

Kuusamossa he kävivät ostamassa muutamat uistimet Kuusamon Uistimen tehtaan myymälästä. Rönkön humalatila oli jo vahva ja hän yritti tinkiä uistinten hinnoista, mutta myyjä pysyi tiukkana. Ei estänyt Rönkön selitellä, että samat vieheet ovat halvempia jopa paikallisella huolto-asemalla. Nuorehko miesmyyjä vain totesi, että Rönkkö saisi ostaa pyydyksensä muualta jos ei nämä kelpaisi. Rönkkö valitsi kuitenkin mielestään kolme kallista uistinta ja maksoi ne, kun arveli niillä saavansa parempaakin kalaa.

- Paska liike. Rapalanuamanen myyjä ee älynny uistimista mittään. Viimenen ja ensmäenen kerta kun tuolla kävin, Rönkkö sanoi kun he tulivat ulos liikkeestä.

- Itehän nuo ostit. Taas turistia kusetettiin, Maljanen naureskeli.

He lähtivät jatkamaan matkaa ja huomasivat Rukan rinteen olevan entisellä paikallaan. Maljanen vilkasi sitä syrjäsilmillä ja alkoi kertoa vanhasta reissustaan.

- Kerran laskettiin yhden Heikkisen kanssa tuo nyppylä alas kelkalla, siellä kun on se kelkkarata. Heikkinen otti ryyppejä siinä kyydissä ja kun tultiin alas, Heikkiseltä tuli ryypyt ulos, suoraan kelkkaan.

Ja eikun siivoamaan alas tultua. Kovin nolona poika haki siivousvehkeet valvojan valvonnassa. Ja sitten se valitteli sille valvojalle vielä, että omapahan vikansa kun päästävät niin humalaisia mäkeen. Rukahovissa vai mikä kapakka siellä onkaan, loppui Heikkiselle tarjoilu jo heti alkuunsa.

- Siellähän on niitä turistipyvyksiä nykyään ihan älyttömästi. Nyhtävät slaalumikansalta pennit poikineen, Rönkkö sanoi.

- Me ei sen Heikkisen kanssa oltu sitä slalom-porukkaa. Mökissä möyrötettiin enimmäkseen.

- Hei, hei Heikkinen, Rönkkö hoilasi ja nakkasi tyhjän kossupullon auton ikkunasta lepikkoon.

Siinä ajellessaan Maljanen ajatteli, että Rönkkö pitäisi saada nukahtamaan. Ei siitä olisi illalla juttukaveriksi, jos se jatkaisi tuota vauhtia. Eikä sitä jaksaisi mökille raahata, jos sammuisi autoon.

- Ota sinä pikku nokoset siinä. En ala kantelemaan sinua siellä Naruskalla. Joudutaan kuule kävelemään mökille kilometri. On niin paljon kaikkea kamaa kannettavaks. Huilailehan vähän siinä.

- Oot, oot kae oikeessa. Piäs vähä lipsahtamaan tuo juopottelu. Sitä aena reissun piällä innostuu. Pittää huilata, pittää, Rönkkö soperteli ja painoi päänsä penkkiin ja jonkin ajan päästä nukahtikin siihen. Siinä sitten huristeltiin Rönkön kuorsatessa. Maisemat vaihtuivat vähitellen karummiksi. Puut pienenivät,

Tarina kahden kaveruksen syksyisestä kalareissusta Sallaan. Suunnitelmissa on käyttää dynamiittia kirkasvetisissä lammissa jalokalojen saamiseen, mutta monta mutkaa tulee matkan varrella matkaan ja kalasaaliilla ei ole enää niinkään väliä.

BoD

9 789528 068686